

KORTA, Gabriel. *Harri Hautsiak.*

Egilearen autoedizioa, 2002. urtea, 93 orr.

Pello OTXOTeko VAQUERO

Gaur eguneko *Blade Runner*-a.

Bakartia, eta harrotasunez jantzia. Umila, eta haize magikoz inguratuta. Xamurra, eta hitz gordinez bihotza zulatzen gaituena.

Gu XXI. mendeko erreplikanteak gara. Eta Gabriel Korta dator Rick Deckard berria ballitzan, *Blade Runner* baten funtzioa betetzera, baina ez gu akabatzerara, baizik eta desparadisu honetatik salbatzera. Bizitzaren negua sakonki eta erabat ezagutzen duen poeta honek, ixiltasun hotzaren mina ezagutu duen gizaki honek, hona zutitze berri baten kronika dakarkigu. Horren lekuko honako hitzak: "Askatasuna bideratu behar zen ilunean ... !"

Oihu arranditsu eta hanpaturik gabe, etsipenaren bidea deskribatzen digu bere gogortasun osoan eta krudelkeria gordinean. Baina osoa diodanean erabatekoa da, hots, sarrera, bitarteko ibilbidea, eta baita irteera ere adierazten digu. Eta neurri batean, bizipenetan oinarritutako bidea eta birzutzizaren irteera azaltzen digu: "Lortu dut pozoitik nire burua askatzea./ Haizez alde egingo dut txistu." Honela Gabriel Korta, errautsetatik birsortzen den Fenix-a izaki, itxaropena distilatzen duen gizakia da. Lurrin gordin eta gogorrez perfumatzen bagaitu ere, beharrezkoa da bere mezua. Oso indartsu erroturiko mezua, bere eskuak irmo bezain tinko luzatzen dizkigu guk ere gogorren zukua dasta dezagun:

"Bizitza aldarrikatzen dut.

Bakardadea betetzen dut

Pentsamendu urrunekin.

Urtaroak maite ditut...!
 Heriotzak bakarrik
 Banatzen gaitu;
 Denetatik, denengandik..."

Behin eta berriz etsipenaren aztarnak poetaren begiradan aukitzeko susmoak baditugu ere, bere begien txinpartek bizi-berritzearen poztasuna daragite:

"Lurraren antza zuen;
 garia begiratzeko ohitura nabaria, begietan.
 Uztaren usain gaztea,
 haize urdinaren poza, aurpegian...
 Maitasunez, betetzen genituen bazterrak."

Hondoa jo duenak badaki hori baino beherago ezer ez dagoela. Eta behe-behean egon denak, ondo ezagutzen ditu goi-goiak. Hauxe da poetaren gonbitea, zerua eta paradisia ukitzeko errezeta, eta bertan dago, bertan daukagu, hemen eta orain. Eta erreferentzi puntu horretatik ulertu behar lerrook:

"Malenkonia,
 luxua Iruditzen zait."

Blade Runner modernoa, egunerokotasunean bizi-poza dagoela adierazten diguna. Gaur eguneko gizarte megalomano eta ikonoklastaren garroetatik askatzera datorren zaldun bakartia, bere hitzen gezi zuzen eta zehatzak bihotzera jaurtikitzen dizkigu:

"Negua, azken hostoetan
 kulunkatzen da;
 krudelkeria kaleetan.
 Bihotza aingurarik gabe,
 norat galduko zara?"

Poetaren jarrera gure barneko zikoizkeriaren txingar damuga-beak itzaltzera dator. Cupidarik gabe, bere eta gure egiatzko sentimendu iltzatuak askatzera bideratu ditu bere hitzak, gogoetaren oihartzunak apalduz eta begien itzalak argituz. Eta bere izate horretan pixka bat arakatzu gero, hara non azaltzen den harri bitxia, altxor preziatua, denok barnean daramagun sekretu ezezaguna: *edertasu-*

na. Halaxe gonbidatzen gaitu bere eta gure jaiotza berrira, kimua loratzen den legez, edota uhina aparretan askatzen den eran:

“Zenbat pentsamendu zeuden,
kaiatik zetorren musikan?
Itsasoak borobiltzen zuen
uhinen azken taupada;
aparra sortuz.”

Gabriel Korta, Fenix-a hilkorra ez dela baieztatzen eta frogatzen digu. Ur azpian lotan zirauenak azaleratu du bere burua, gogoeta, barne-izatea. Baina eraberriturik. Gogoeta gordinetan jantzirik dator, antzaldaketan blaiturik, gordintasunez mela-mela eginda. Bizitzari aurpegi hieratikoa ipiniz, bere lasaitasun apalean desafiatazaille.

“Nire ogia duindu dut pakean;
Apurrak
Pentsamenduak,
Birbildua hatzekin.”

Bizipenetatik eraikitako poesia, bizitza-esperientzietan oinarritu-
tako bertsoak, poesia sakona. Dударik gabe, merezi duen lana.